

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/31/2019
Identifikačné číslo spisu: 8018200604
Dátum vydania rozhodnutia: 25.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8018200604.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Zuzany Mališovej, v právnej veci žalobcu: N. H. X., bytom W. XXXX/XX, L., zastúpeného spoločnosťou Peter Farkaš, advokátska kancelária spol. s r. o., so sídlom Puškinova 16, Prešov, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Pionierska 33, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č.p.: KRPZ-PO-KDI3-43/2018-P z 2. augusta 2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6Sa/22/2018-53 z 5. júna 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 6Sa/22/2018-53 z 5. júna 2019 podľa § 190 Správneho súdneho poriadku zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č.p.: KRPZ-PO-KDI3-43/2018-P z 2. augusta 2018. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. V administratívnom konaní vydalo Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, okresný dopravný inšpektorát, oddelenie bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií, ako prvostupňový správny orgán, rozkaz Č. p.: ORPZ-PO-ODI2-190/2018-P z 12. marca 2018, ktorým uznalo žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) a l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a podľa § 22 ods. 3 písm. d) a e) zákona o priestupkoch mu uložilo pokutu vo výške 100 eur, a to na základe skutočnosti, že dňa 4. februára 2018 v čase o 10.25 hod. na Ul. Bardejovskej v Prešove pri OD Lidl porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b) a § 38 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“) tým, že ako vodič osobného motorového vozidla zn. Volkswagen, ev. č. L.-XXXEX, nerešpektoval pokyn

vyplývajúci z dopravného zariadenia, a to svetelný signál S 1a - Signál s plným červeným svetlom so znamením - „Stoj!“ a uvedenou križovatkou prešiel na signál STOJ! a taktiež pred jazdou neodstránil z motorového vozidla vrstvu snehu, čím v zmysle ustanovenia § 137 ods. 2 písm. f) zákona o cestnej premávke porušil pravidlá cestnej premávky závažným spôsobom.

3. Proti rozkazu o uložení sankcie podal žalobca odpor bez uvedenia konkrétnych dôvodov alebo námietok.

4. Prvostupňový správny orgán na základe podaného odporu žalobcu nariadil ústne pojednávanie, na ktoré predvolal žalobcu. Žalobca predvolanie prevzal osobne dňa 4. mája 2018. Priestupok bol prejednaný v neprítomnosti žalobcu, pretože sa na pojednávanie priestupku nedostavil, hoci bol riadne a včas prostredníctvom pošty formou doručenky do vlastných rúk predvolaný.

5. Prvostupňový správny orgán vydal dňa 28. mája 2018 rozhodnutie o priestupku Č. s.: ORPZ-PO-ODI2-190/2018-P, ktorým rozhodol, že žalobca dňa 4. februára 2018 v čase o 10.25 hod. viedol motorové vozidlo zn. Volkswagen, ev. č. L.-XXXEX po Ul. Bardejovskej v Prešove pri OD Lidl, pričom nerešpektoval pokyn vyplývajúci z dopravného zariadenia, a to svetelný signál S 1a - Signál s plným červeným svetlom so znamením - „Stoj!“ a uvedenou križovatkou prešiel na signál STOJ! a taktiež pred jazdou neodstránil z motorového vozidla vrstvu snehu, čím porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b) a § 38 ods. 4 zákona o cestnej premávke, čím v zmysle § 137 ods. 2 písm. f) citovaného zákona závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky, a preto ho uznal vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) a l) zákona o priestupkoch. Podľa § 22 ods. 2 písm. f) a písm. g) zákona o priestupkoch uložil žalobcovi pokutu vo výške 100 eur. Zároveň ho zaviazal nahradiť trovy konania o priestupkoch podľa vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 531/2008 Z. z. vo výške 16 eur.

6. Proti rozhodnutiu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove Č. s.: ORPZ-PO-ODI2-190/2018-P z 28. mája 2018 podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že priestupky uvedené v rozhodnutí nespáchal.

7. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný preskúmaným rozhodnutím Č. p.: KRPZ-PO-KDI3-43/2018-P z 2. augusta 2018, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie o priestupku vydané prvostupňovým správnym orgánom potvrdil.

8. Konštatoval, že spáchanie priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky žalobcom je potvrdené správou o výsledku objasňovania priestupku a záznamami o podaní vysvetlenia príslušníkov hliadky Diaľničného oddelenia KDI KR PZ v Prešove, ktorí daný dopravný priestupok zistili a dokumentovali.

9. Zo záznamu o podaní vysvetlenia spísanom policajtom Z. W. je podľa žalovaného zrejme, že dňa 4. februára 2018 v čase o 10.25 hod. stál služobným motorovým vozidlom Volkswagen Passat, ktorého bol vodičom, v križovatke Ul. Bardejovskej v Prešove pri OD Lidl v odbočovacom jazdnom pruhu v smere do centra, pričom v ich smere jazdilo osobné motorové vozidlo Volkswagen, ev. č.: L.-XXXEX, ktorého vodič nerešpektoval dopravné zariadenie a prešiel s týmto vozidlom na červený signál „Stoj!“, čo spolu s kolegom L. T. X., ktorý bol veliteľom hliadky, zreteľne videli. Po zastavení vozidla si L. X. vyžiadal od vodiča doklady potrebné na vedenie a premávku vozidla a zistil, že vodičom je žalobca. Bolo mu vysvetlené, že porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b) - jazda na červenú a § 38 ods. 4 - neodstránenie vrstvy ľadu a snehu z vozidla pred jazdou podľa zákona o cestnej premávke. Vodič začal tvrdiť, že on pozeral na služobné motorové vozidlo hliadky a hneď po vystúpení z vozidla očistil prednú a zadnú tabuľku s evidenčným číslom. Pretože si nebol vedomý priestupku, z tohto dôvodu vypísali správu o výsledku objasňovania priestupku, kde sa vodič nepodpísal a nevyjadril a celý čas sa správal arogantne, drzo.

10. Zo záznamu o podaní vysvetlenia T. X. je podľa žalovaného zrejme, že osobné motorové vozidlo

Volkswagen, ev. č. L.-XXXEX bolo zastavené zvukovým a svetelným výstražným znamením a rozsvietením nápisu STOP na technickom zariadení služobného vozidla 150 m za križovatkou riadenou svetelným zariadením Ul. Bardejovskej v Prešove pri OD Lidl v smere do centra na pravej krajnici vozovky. Po zastavení vozidla L. X. pristúpil k dverám vodiča vozidla, v ktorom sa nachádzal iba vodič sám a vyzval ho, aby mu predložil doklady potrebné na vedenie a prevádzku vozidla, pričom bol oboznámený s dôvodom zastavenia. Vodič predložil potrebné doklady a dobrovoľne sa podrobil dychovej skúške s negatívnym výsledkom. Následne uviedol, že si nie je vedomý svojho skutku, pretože sa pred prejazdom križovatky pozeral na policajné služobné motorové vozidlo, ktoré sa nachádzalo v ľavom odbočovacom pruhu. Vodič bol taktiež poučený o skutočnosti, že je povinný pred jazdou odstrániť z vozidla vrstvy ľadu a snehu, ktoré by sa mohli uvoľniť, pretože by mohol počas jazdy poškodiť vozidlá ostatných účastníkov cestnej premávky. Pretože si vodič nebol vedomý spáchania svojho skutku, B. Z. W. spísal správu o výsledku objasňovania priestupku, ktorú vodič odmietol podpísať a písomne sa vyjadriť k spáchanému skutku na mieste. Následne si na svojom vozidle očistil iba zadné evidenčné číslo vozidla, ktoré bolo do toho času zakryté vrstvou snehu a z miesta odišiel.

11. Žalovaný v rozhodnutí uviedol, že k uvedenému priestupku bol spracovaný náčrtok v zmysle spáchania, z ktorého vyplýva, že služobné motorové vozidlo vedené policajtom sa pred svetelne riadenou križovatkou nachádza v ľavom odbočovacom jazdnom pruhu Ul. Bardejovskej v Prešove pri OD Lidl v smere do centra mesta, kde stále svietil signál s červeným svetlom „Stoj!“ a v pravom priamom jazdnom pruhu v smere do centra mesta, kde taktiež svietil signál s červeným svetlom „Stoj!“, sa pohybovalo vozidlo Volkswagen ev. č. L.-XXXEX.

12. Podľa žalovaného by policajná hliadka bezdôvodne nekontrolovala žalobcu a nevypísala príslušnú správu a tým ho bezdôvodne obvinila zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, pokiaľ by nebola jednoznačne presvedčená, že žalobca svojím konaním porušil príslušné ustanovenia zákona o cestnej premávke. Policajti, ktorí zistili a dokumentovali priestupok, nemali žiaden pomer k veci ani k samotnému žalobcovi. Žalovaný preto nemá žiaden dôvod pochybovať o vierohodnosti spísanej správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, resp. ich jednotlivých tvrdení a taktiež nemá žiaden dôvod spochybňovať zmyslové vnemy policajtov a nevidí žiaden dôvod, pre ktorý by chceli žalobcovi akokoľvek poškodiť. Pre konkrétnych policajtov by následok úmyselného protiprávneho konania pri plnení služobných úloh predstavoval neporovnateľne závažnejšie dôsledky, ako zistenie priestupku a jeho páchatel'a. Uvedení policajti by sa zároveň nevystavili možnosti trestného stíhania pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona. Žalovaný je toho názoru, že preukázanie spáchania skutku je možné a prípustné aj bez preukázania záznamom technického zariadenia, t. j. bez zdokumentovania priebehu spáchania priestupku prostredníctvom technického zariadenia.

13. Policajti objasňujúci priestupok sa v čase spáchania priestupku nachádzali v služobnom motorovom vozidle na tej istej križovatke a v inom - odbočovacom jazdnom pruhu, t. j. prichádzali z toho istého smeru ako žalobca a spôsob jeho prejazdu bezprostredne videli. Zo spisového materiálu nepochybne vyplýva skutočnosť, že predmetné svetelné signalizačné zariadenie bolo v uvedený deň v čase spáchania priestupku v prevádzke. Nerešpektovanie pokynu vyplývajúceho z dopravného zariadenia - svetelného signalizačného zariadenia je pozorovaním postrehnuteľná činnosť, a preto príslušníci PZ nepochybne mohli uvedenú činnosť pozorovať, resp. vnímať, pričom v uvedenom prípade im vo výhlade nebránili žiadne prekážky.

14. Krajský súd v Prešove po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Konštatoval, že v danom prípade skutkový stav bol úplne a presne zistený a jeho posúdenie je v súlade so zákonom.

15. Námietku žalobcu ohľadne rozdielnych tvrdení príslušníkov diaľničnej polície Z. W. a T. X., ktoré boli obsahom záznamu o podaní vysvetlenia v časti, kde policajt Z. W. tvrdil, že žalobca po vystúpení vozidla očistil prednú a zadnú ŠPZ a T. X. uviedol, že žalobca na svojom vozidle očistil iba zadné

evidenčné číslo vozidla, ktoré bolo do toho času zakryté vrstvou snehu a z miesta odišiel, krajský súd vyhodnotil ako účelovú. Porušenie povinnosti žalobcu, uvedenej v § 38 ods. 4 zákona o cestnej premávke, príslušníci diaľničnej polície zdokumentovali a preukázali fotodokumentáciou, na ktorej je jasne zobrazené osobné motorové vozidlo žalobcu, na povrchu ktorého sa nachádzajú nánosy snehu. Na zadnej strane osobného motorového vozidla žalobcu je zreteľne a čitateľne evidenčné číslo motorového vozidla. Skutočnosť, či žalobca očistil iba zadné evidenčné číslo vozidla alebo aj predné evidenčné číslo vozidla, je vo vzťahu k preukázanému priestupku a porušeniu povinnosti podľa § 38 ods. 4 zákona o cestnej premávke irelevantná.

16. Krajský súd nemal pochybnosť o tom, že príslušníci diaľničnej polície vypovedali o udalosti tak, ako to bolo zaznamenané v správe o objasňovaní priestupku, a ich výpovede sú zhodné v tom, že obaja videli, že žalobca nerešpektoval dopravné zariadenie a červený signál „Stoj!“. Vo vzťahu k spochybneniu výpovedi policajtov žalobcom ako dôkazu o spáchaní priestupku krajský súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 6Asan/12/2017 z 21. februára 2018, v ktorom sa zaoberal otázkou výpovede príslušníka polície ako dôkazu v priestupkovom konaní, pričom uviedol, že „Iba v prípade pochybností je nevyhnutné zadovážovať ďalšie dôkazy na preukazovanie skutkového stavu; v danom prípade však kasačný súd o zistenom skutkovom stave zo strany žalovaného správneho orgánu nemal žiadne pochybnosti. Výpoveď príslušníka polície je dôkaz ako ktorýkoľvek iný, nemá ani väčšiu ani menšiu procesnú váhu, než ktorýkoľvek iný dôkaz. Ak je vykonaný riadnym procesným spôsobom - v súlade so zákonom a jeho obsah nie je v rozpore s inými tvrdeniami preukazujúcimi, ako ku skutku došlo, nie je možné ho spochybňovať. Až v prípade, ak je inými dôkazmi preukázané neobjektívne a prípadne zaujaté tvrdenie príslušníkov polície o nimi zdokumentovanom skutku, bolo by potrebné v súlade so zákonom o priestupkoch a Správnym poriadkom zadovážiť a vykonať ďalšie dôkazy.“

17. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu nezistil, že by žalobca predložil prvostupňovému správne mu orgánu alebo žalovanému iné dôkazy, ktoré by preukazovali, že tvrdenia príslušníkov polície nie sú objektívne alebo zaujaté. Správne orgány preto nemali dôvod vykonávať ďalšie dokazovanie na preukázanie zisteného skutkového stavu.

18. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. j.: 7As 83/2010, kde je zaznamenané, že policajta možno považovať za nestranného svedka len vtedy, keď nie je žiadnym spôsobom motivovaný, či už negatívne alebo pozitívne, aby jeho svedectvo viedlo k určitému výsledku daného konania, krajský súd poukázal aj na ďalší názor Najvyššieho správneho súdu Českej republiky uvedený v odôvodnení tohto rozsudku, ktorý je totožný aj s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedeným v rozsudku sp. zn.: 6Asan/12/2017. Najvyšší správny súd v predmetnom rozsudku uviedol: „Postih stěžovatele za přestupek je opřen o výpovědi policistů. Při posouzení a hodnocení výpovědí policistů vycházely správní orgány i krajský soud mimo jiné z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2008 č. j. 1 As 64/2008-42, dostupného na www.nssoud.cz, v němž se rovněž jednalo o přestupek spočívající v držení mobilního telefonu řidičem při řízení motorového vozidla. V tomto rozsudku vycházel Nejvyšší správní soud zejména ze závěru vysloveného již v rozsudku ze dne 27.09.2007, č. j. 4 As 19/2007-114, dostupného na www.nssoud.cz, v němž zdejší soud uvedl, že „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a slobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“ Správní orgány při aplikaci této - v obecné rovině přílehlavé - judikatury však pominuly, že uvedený závěr je založen na klíčovém výchozím předpokladu, že o důvěryhodnosti výpovědi policisty není zpravidla důvodu pochybovat tehdy, není-li z žádných okolností patrné, že by měl na tom, jak bude věc, ke které vypovídá, vyřízená, jakýkoli zájem. Citovaná judikatura totiž vychází z úvahy, že je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Naopak u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku

řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravidové. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že policisté, kteří byli slyšení jeho svědci, neměli v tehdejší konkrétní situaci žádný zájem na způsobu vyřízení věci, a proto je na ně nutné za daných okolností nahlížet jako na svědky důveryhodné.“

19. Z okolností objasňovania priestupku podľa názoru krajského súdu nevyplývali žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali, že príslušníci diaľničnej polície mali iný záujem na spôsobe vybavenia veci okrem plnenia služobnej povinnosti, a preto ani krajský súd nemá dôvod spochybňovať tvrdenia príslušníkov diaľničnej polície a spôsob zistenia priestupku uvedený v správe o objasňovaní priestupku. V prejednávanej veci pred Najvyšším správnym súdom Českej republiky tieto pochybnosti však vzhľadom k okolnostiam prejednávania priestupku vznikli. Okolnosti objasňovania priestupku a vzniknuté pochybnosti vyplývali aj z prejednaných vecí pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp. zn.: 8Sžo/173/2010 a 10Sžd/7/2013, preto ich krajský súd nepovažoval za rozhodujúce pri aplikácii na daný prípad.

20. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť a žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

21. Sťažovateľ sa nestotožnil so záverom krajského súdu, že z administratívneho spisu nezistil, že by sťažovateľ predložil prvostupňovému správnomu orgánu alebo žalovanému iné dôkazy, ktoré by preukazovali, že tvrdenia príslušníkov polície nie sú objektívne alebo zaujaté, a preto správne orgány nemali dôvod vykonávať ďalšie dokazovanie na preukázanie zisteného skutkového stavu.

22. Poukázal na to, že v samotnom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 6Asan/12/2017 z 21. februára 2018 je uvedené, že výpoveď príslušníka polície je dôkaz ako ktorýkoľvek iný v prípade, že jeho obsah nie je v rozpore s inými tvrdeniami preukazujúcimi, ako ku skutku došlo, čo sa v danom prípade nenaplnilo, keďže obsah tohto dôkazu je v rozpore s tvrdeniami sťažovateľa.

23. Sťažovateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžo/173/2010, podľa ktorého „správne orgány nemôžu pri tomto type priestupku vychádzať len z tvrdení policajnej hliadky, ak o spáchaní priestupku žalobcom neexistujú žiadne iné dôkazy, než jej hlásenie o spáchaní priestupku, ak osoba obvinená zo spáchania priestupku tvrdí opak. Je úlohou policajnej hliadky zabezpečiť dostatok dôkazov, ktoré by neskoršie tvrdenia osoby obvinenej z priestupku, že priestupok nespáchala, mohli byť vyvrátené. Napríklad fotodokumentáciou.“ a tiež na rozhodnutie sp. zn. 10Sžd/7/2013, v ktorom najvyšší súd uviedol, že „Dôkazy - obsah výpovede žalobcu a jeho opakované tvrdenia o jeho nevine majú totiž pre odvolací súd rovnakú dôkaznú váhu, ako tvrdenia príslušníkov polície o tom, že videli žalobcu prejsť a nerešpektovať značku Stoj, daj prednosť v jazde! Napriek nedostatku finančných prostriedkov policajného zboru na nákup techniky - napríklad kamier - nesmie byť na ujmu objektívnosti zistenia skutkového stavu v priestupkovom konaní, aby dve skupiny rovnocenných dôkazov boli vyhodnotené v prospech jednej len preto, že ide o dôkaz produkovaný orgánom objasňujúcim priestupok, ktorý z titulu postavenia v pozícii orgánu štátu musí byť považovaný za neomylný a nespochybiteľný. Žalovaný bude preto musieť zabezpečiť výsluchy uvedených svedkýň v súlade so zákonom, dopytujúc sa najmä na podstatnú otázku týkajúcu sa jazdy žalobcu cez inkriminovanú križovatku, a v prípade, ak sa nepodarí bez akýchkoľvek pochybností odstrániť rozpor medzi výpoveďou žalobcu a zakročujúcich príslušníkov, resp. i predpokladanými protirečivými výpoveďami svedkýň - spolujazdcov žalobcu, po ich vypočutí bude nevyhnutné zastaviť priestupkové konanie so zreteľom na ustanovenie § 76 ods. 1 písm. a/ ZoP a zásadu prezumpcie neviny a v nej obsiahnutú zásadu v pochybnosti v prospech - in dubio pro reo - uvedenú v ustanovení § 73 ods. 1 ZoP, podľa ktorého občan je obvineným z priestupku, len čo správny orgán vykonal voči nemu prvý procesný úkon. Na takého občana sa hľadá ako na nevinného, kým jeho vina nebola vyslovená právoplatným rozhodnutím.“

24. Podľa sťažovateľa nevystupujú policajti v tejto veci ako svedkovia, nemajúci žiaden záujem na výsledku konania, nakoľko sú motivovaní a hodnotení podľa svojich pracovných výsledkov. Správny súd postavil policajta do pozície, v ktorej môže neohrozene tvrdiť, že niečo videl, aj keď tomu tak nebolo. V priestupkovom konaní by na uznanie viny nemala postačovať výlučne výpoveď policajta ako jediný dôkaz, ak obvinený popiera jej pravdivosť, a mal by byť zadovážený objektívny dôkaz v podobe fotodokumentácie alebo videozáznamu.

25. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s napadnutým rozsudkom krajského súdu a navrhol, aby najvyšší súd kasačnú sťažnosť zamietol. Uviedol, že priestupok spáchaný sťažovateľom, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bolo zistené dostatočným spôsobom. Hliadka Dialničného oddelenia PZ v Prešove by sťažovateľa bezdôvodne neobvinila zo spáchania priestupku, pokiaľ by nebola jednoznačne presvedčená, že svojím konaním porušil ustanovenia zákona o cestnej premávke. Príslušníci PZ zistili priestupok pri plnení svojich služobných povinností a pri jeho dokumentovaní postupovali v súlade so zásadou oficiality.

26. Podľa názoru žalovaného je preukázanie spáchania skutku možné a prípustné aj bez zdokumentovania priebehu prostredníctvom technického zariadenia. Tak ako to vyplýva z popísania priebehu skutku, neexistuje dôvod pochybovať o tom, že policajti mohli celý priebeh pozorovať a vnímať tak, ako ho opísali, pričom žalovaný tiež zdôraznil skutočnosť, že vo výhlade im nebránili žiadne prekážky. Sťažovateľ mal možnosť vyjadriť svoje námietky priamo na mieste spáchania skutku, čo však nevykonal a odmietol sa vyjadriť. Rovnako ani pri podaní odporu proti vydanému rozkazu neuviedol žiadne námietky a nevyužil ani možnosť vyjadriť sa ku skutku na ústnom pojednávaní.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd postupom podľa § 452 a nasl. Správneho súdneho poriadku preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 Správneho súdneho poriadku).

28. Predmetom preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, na základe ktorého bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) a l) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil tým, že dňa 4. februára 2018 v čase o 10.25 hod. viedol motorové vozidlo zn. Volkswagen, ev. č. L.-XXXEX po Ul. Bardejovskej v Prešove pri OD Lidl, pričom nerešpektoval pokyn vyplývajúci z dopravného zariadenia a to svetelný signál S 1a - Signál s plným červeným svetlom so znamením - „Stoj!“ a uvedenou križovatkou prešiel na signál STOJ! a taktiež pred jazdou neodstránil z motorového vozidla vrstvu snehu, čím porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b) a § 38 ods. 4 zákona o cestnej premávke, pričom v zmysle § 137 ods. 2 písm. f) zákona o cestnej premávke išlo o porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom. Za spáchaný priestupok bola sťažovateľovi uložená pokuta vo výške 100 eur.

29. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o cestnej premávke účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

30. Podľa ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b) zákona o cestnej premávke účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

31. Podľa ustanovenia § 38 ods. 4 zákona o cestnej premávke vodič vozidla je pred jazdou povinný odstrániť z vozidla a z nákladu kusy ľadu a snehu, ktoré by sa počas jazdy mohli uvoľniť.

32. Podľa ustanovenia § 137 ods. 2 písm. f) zákona o cestnej premávke porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je nezastavenie vozidla na pokyn STOJ! dávaný policajtom alebo inou oprávnenou osobou, alebo na signál svetelného signalizačného zariadenia s červeným svetlom "Stoj!".

33. Podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona o priestupkoch priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným spôsobom ako uvedeným v písmenách a) až i) sa dopustí porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom podľa osobitného predpisu.

34. Podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona o priestupkoch priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a) až k), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

35. Podľa § 22 ods. 2 písm. f) zákona o priestupkoch za priestupok podľa odseku 1 písm. k) možno uložiť pokutu od 60 eur do 300 eur a zákaz činnosti do dvoch rokov.

36. Podľa § 22 ods. 2 písm. f) zákona o priestupkoch za priestupok podľa odseku 1 písm. l) možno uložiť pokutu do 100 eur.

37. Podľa § 51 zákona o priestupkoch Ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

38. Podľa § 58 ods. 1 zákona o priestupkoch objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či

- a) sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,
- b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku,
- c) sa uloží sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchatel'a priestupku postačí samotné prejednanie priestupku,
- d) uloží ochranné opatrenie,
- e) uloží páchatel'ovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.

39. Podľa § 59 ods. 1 zákona o priestupkoch objasňovanie priestupkov sa koná na základe vlastného zistenia správnych orgánov alebo orgánov oprávnených objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) alebo na základe oznámenia fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

40. Podľa § 60 ods. 1 zákona o priestupkoch orgány oprávnené objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) sú pri objasňovaní priestupkov oprávnené

- a) vyžadovať vysvetlenie od fyzických osôb alebo právnických osôb; vysvetlenie od maloletého alebo mladistvého možno vyžadovať len za prítomnosti jeho zákonného zástupcu alebo fyzickej osoby, ktorá sa osobne stará o maloletého alebo mladistvého na základe rozhodnutia podľa osobitných predpisov, 8b) alebo zástupcu zariadenia, v ktorom je maloletý alebo mladistvý umiestnený na základe rozhodnutia súdu podľa osobitných predpisov, 8c) alebo zástupcu orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately,
- b) vyžadovať vysvetlenie od štátnych orgánov alebo obcí,
- c) vyžadovať odborné vyjadrenie od príslušných orgánov,
- d) vykonávať alebo vyžadovať úkony potrebné na zistenie totožnosti osôb a ich pobytu,
- e) vyžadovať predloženie potrebných podkladov, najmä spisov a iných písomných materiálov.

41. Podľa § 60 ods. 2 zákona o priestupkoch o úkonoch uvedených v odseku 1 napíše orgán oprávnený objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) záznam alebo ich výsledok zapíše do správy o výsledku objasňovania priestupku.

42. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s touto jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou. Pri vykonávaní služobnej činnosti je policajt povinný dodržiavať etický kódex policajta, ktorý vydá minister.

43. Podľa § 9 ods. 1 zákona o Policajnom zbore policajti v službe je povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania.

44. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie:

„Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

45. Podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech,

a) vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

b) prekročí svoju právomoc, alebo

c) nespĺní povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci alebo z rozhodnutia súdu, potrestá sa odňatím slobody na dva roky až päť rokov.

46. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu kasačného, bolo posúdiť správnosť právnych záverov krajského súdu, ktorý po preskúmaní rozhodnutia žalovaného dospel k záveru o jeho zákonnosti a žalobu zamietol. Sťažovateľ so závermi krajského súdu nesúhlasil a vyjadril presvedčenie, že v priestupkovom konaní nemôže na uznanie viny postačovať výlučne výpoveď policajta, pričom zároveň zdôraznil, že podľa jeho názoru majú policajti na výsledku konania záujem, nakoľko sú motivovaní a hodnotení podľa svojich pracovných výsledkov.

47. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal závery krajského súdu, oboznámiac sa zároveň so skutkovými podkladmi obsiahnutými v administratívnom spise, z ktorých krajský súd pri rozhodovaní vychádzal, a berúc do úvahy platnú právnu úpravu, ako aj rozhodovaciu prax, nevzhladol v námietkach sťažovateľa takú relevanciu a presvedčivosť, aby mohol kasačnej sťažnosti vyhovieť.

48. Sťažovateľ sa v kasačnej sťažnosti odvolával na závery vyslovené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Asan/12/2017 z 21. februára 2018, ktoré je podľa jeho názoru potrebné aplikovať v jeho prospech. Z konštatovania obsiahnutého v uvedenom rozsudku, že „výpoveď príslušníka polície je dôkaz ako ktorýkoľvek iný (...) Ak je vykonaný riadnym procesným spôsobom - v súlade so zákonom a jeho obsah nie je v rozpore s inými tvrdeniami preukazujúcimi ako ku skutku došlo, nie je možné ho spochybňovať“, sťažovateľ vyvodil, že nakoľko v jeho prípade je výpoveď príslušníka polície v rozpore s jeho tvrdeniami, nemôže potom platiť premisa o výpovedi policajta ako relevantnom dôkaze. Závery sťažovateľa, resp. jeho snaha o interpretáciu uvedeného rozhodnutia vo svoj prospech však neobstoja. Konštatovania súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach je potrebné interpretovať v kontexte celého prípadu, ktorý bol predmetom rozhodovania, a nemožno ich hodnotiť selektívnym spôsobom.

49. V uvedenom rozhodnutí (sp. zn. 6Asan/12/2017 z 21. februára 2018) najvyšší súd hneď za vyššie citovaným záverom ďalej konštatoval, že „až v prípade, ak je inými dôkazmi preukázané neobjektívne a prípadne zaujaté tvrdenie príslušníkov polície o nimi zdokumentovanom skutku, bolo by potrebné v súlade so zákonom o priestupkoch a správnym poriadkom zadovážiť a vykonať ďalšie dôkazy.“ Prípad, ktorý bol predmetom konania vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 6Asan/12/2017 bol s prejednávanou vecou podobný v tom, že išlo o dopravný priestupok (telefonovanie za volantom) objasnený na základe výpovede dvoch policajtov, pričom vodič uznaný vinným z priestupku tvrdil opak vo vzťahu k tvrdeniam policajtov. Okolnosti prípadu v prejednávanej veci a vo veci vedenej pod sp. zn. 6Asan/12/2017 sú takmer identické ohľadne podkladu rozhodnutia o priestupku - výpovede dvoch

policajtov. Sťažovateľom citované konštatovanie najvyššieho súdu z rozsudku sp. zn. 6Asan/12/2017 z 21. februára 2018 však následne nevedlo k záveru o potrebe vykonania ďalšieho dokazovania v priestupkovom konaní (tento záver pritom implikuje sťažovateľ ako následok ním vyňatej časti konštatovania z rozsudku sp. zn. 6Asan/12/2017), ale naopak, kasačný súd uzavrel, že „v prejednávanej veci správne orgány správne vyhodnotili dôkazy, keď na základe výpovedí svedkov (príslušníkov PZ) skonštatovali, že sťažovateľ počas jazdy používal telefónny prístroj. Kasačný súd nezistil pochybenie v preskúvanom rozhodnutí a považoval zistenie skutkového stavu v priestupkovom konaní, ako aj uloženú sankciu za priestupok vo výške 20,- eur za primeranú.“

50. Je teda zrejmé, že bez ďalšieho nemožno len samotnému tvrdeniu obvineného z priestupku, že skutok nespáchal, prisudzovať váhu rovnajúcu sa automatickému spochybneniu (až negovaniu) dôkazu spočívajúcemu vo výpovedi policajta. Aplikujúc závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Asan/12/2017 z 21. februára 2018 v okolnostiach prípadu prejednávanej veci musí najvyšší súd konštatovať, že nevhliadol dôvod pre potrebu ďalšieho dokazovania v konaní, nakoľko skutok bol podľa jeho názoru zistený objektívne a dostatočne, pričom z okolnosti prípadu nevytvárajú žiadne pochybnosti o tom, že sa skutok stal tak, ako je kladený sťažovateľovi za vinu.

51. Najvyšší súd zároveň zdôrazňuje, že výpovede policajtov nie sú v prejednanom prípade jediným dôkazom o spáchaní priestupku. Súčasťou spisu je aj fotografia zasneženého automobilu sťažovateľa vyhotovená v čase zhodnom s časom zadokumentovania priestupku policajtmi. Je to ďalší dôkaz, ktorý dotvára celkový skutkový obraz v tom smere, že potvrdzuje výpovede policajtov a nezdáva dôvod o nich pochybovať.

52. Relevantný dôvod na pochybnosť o pravdivosti výpovedí policajtov nepredložil ani samotný sťažovateľ. Ten v kasačnej sťažnosti namietal záver krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľ v administratívnom konaní nepredložil dôkazy, ktoré by preukazovali neobjektívnosť či zaujatosť tvrdení príslušníkov polície. Túto svoju námietku však sťažovateľ ničím konkrétnym nepodložil a zostáva tak len v rovine jeho tvrdenia. Preto musí kasačný súd konštatovať, že uvedený záver krajského súdu považuje za správny a súladný s preukázaným skutkovým stavom. Sťažovateľ v kasačnom konaní neuvádza svoju verziu skutkových okolností, za ktorých došlo k inkriminovanému zastaveniu policajnou hliadkou, nepoukazuje na žiaden dôkaz, ktorý by mal vyvrátiť či vážne spochybníť výpovede policajtov. Holé tvrdenie o tom, že skutok nespáchal, takýmto dôkazom nie je. Je pochopiteľné, že každá osoba obvinená či uznaná vinnou zo spáchania priestupku bude tvrdiť, že skutok nespáchala. Bez ďalších konkrétnych indícií, či dôkazov predložených na podporu svojho tvrdenia, ktoré by bolo možné verifikovať a ktoré by v logickom reťazci mohli prikloniť misky váh na stranu obvineného z priestupku, však nemožno samotné tvrdenie o nevine považovať za dôkaz relevantne spochybňujúci ucelenú výpoveď policajta a automaticky vyžadujúci realizáciu ďalšieho dokazovania v konaní.

53. Pre úplnosť poukazuje najvyšší súd na ďalšiu okolnosť, ktorú žalovaný zobral do úvahy pri hodnotení dôkazov tak, aby výsledok hodnotenia poskytol presvedčivý a vnútorne nerozporný ucelený obraz o skutku, a touto okolnosťou je skutočnosť, že sťažovateľ sa na mieste spáchania skutku odmietol vyjadriť, hoci mal možnosť uviesť svoje námietky voči konštatovaniu policajtov o porušení dopravných predpisov, a rovnako žiadne námietky neuviedol ani v odpore podanom proti rozkazu o priestupku, a tiež nevyužil možnosť zúčastniť sa ústneho pojednania priestupku a tam vzniesť svoje námietky. Takéto správanie a postoj sťažovateľa samozrejme samo o sebe nič nepreukazuje. Je však časťou mozaiky a pri hodnotení celého prípadu neposkytuje žiaden náznak spôsobilý prikloniť sa na stranu sťažovateľa, a to ani do miery postačujúcej na vznik pochybností.

54. Váhu výpovede a tvrdení príslušníkov policajného zboru sťažovateľ spochybňuje najmä v tom smere, že nejde o nezaujatých svedkov, ale o subjekty zainteresované na výsledku konania, pretože policajti sú hodnotení podľa svojich pracovných výsledkov, a teda sú motivovaní na preukázanie spáchania priestupku. Podľa sťažovateľa správny súd postavil policajta do pozície, v ktorej môže neohrozene tvrdiť, že niečo videl, aj keď tomu tak nebolo. Kasačný súd k tejto námietke sťažovateľa uvádza, že v prejednávanej veci nenašiel takú okolnosť, ktorá by zaujatosti policajtov nasvedčovala (a ani

sťažovateľ samotný žiadne konkrétne indicie neuvádza).

55. Kasačný súd netvrdí, že generálne je výpoveď príslušníka policajného zboru hodnoverným a nevyvrátiteľným dôkazom. Už len samotná povaha tohto dôkazu spočívajúca v subjektívnom vnímaní a následnej reprodukcii vnímaných okolností vylučuje vynášať všeobecné závery, že výpoveď policajta je dôkazom neprípúšťajúcim pochybnosť. Úlohou súdov však nie je prijímať všeobecne platné a záväzné normatívne závery porovnateľné so silou normatívneho aktu vydaného zákonodarcom, ale vysloviť záver relevantný primárne len pre prejednávajúcu vec, pretože rozhodnutie súdu musí odrážať konkrétne okolnosti prípadu, čo v princípe vylučuje možnosť prijímania absolútne platných záverov. Preto opakovane najvyšší súd uvádza, že generálne síce nemôže platiť záver, že výpoveď policajta je nespochybniteľný dôkaz, v konkrétnych okolnostiach tejto prejednávanej veci však nevyvstal žiaden dôvod o výpovediach dvoch členov policajnej hliadky pochybovať.

56. Už aj samotný fakt, že nejde o výpoveď len jedného službukonajúceho policajta, ale v podstate o zhodné výpovede dvoch príslušníkov policajného zboru, zvyšuje dôveryhodnosť a relevanciu takéhoto dôkazu. Rozdielnosť tvrdení príslušníkov diaľničnej hliadky spočívajúca v tom, či sťažovateľ po vystúpení z vozidla očistil evidenčné číslo len v zadnej časti vozidla, alebo očistil evidenčné číslo umiestnené tak v zadnej, ako aj v prednej časti vozidla, nespochybňuje výpoveď policajtov ako celok, nie je ani potvrdením mylného či nesprávneho subjektívneho vnímania reality, ale vzhľadom na skutočnosť, že uvedený rozdiel v popise skutku nemôže privodiť rozdielny úsudok o spáchaní či nespáchaní priestupku, je potrebné odchylnosť vo výpovediach prisúdiť len pravdepodobnému sústreďeniu sa na tie najpodstatnejšie okolnosti (ako automatickému profesnému návyku) a menej dôkladnému vnímaniu sprievodných detailov.

57. Tvrdenie sťažovateľa, že objasňovanie priestupku nemôže spĺňať imperatív objektívnosti, nakoľko policajti sú motivovaní dosiahnutím priaznivého hodnotenia v služobnom pomere, považuje najvyšší súd síce za legitímnu snahu využiť na svoju obranu všetky dostupné prostriedky, avšak hodnotí ho ako vyjadrenie posunuté viac do roviny subjektívneho presvedčenia ako objektivizovanej reality. Podľa názoru najvyššieho súdu je potrebné vziať náležite do úvahy, že konanie poháňané výlučne touto motiváciou nie je faktorom spájajúcim sa len s možným pozitívnym následkom (v podobe priaznivého služobného hodnotenia nachádzajúceho zrejme odraz aj vo finančnej sfére), ale z pohľadu policajtov ako verejných činiteľov nesie v sebe výbušný potenciál katastrofy v podobe privodenia si trestného stíhania (vrátane hroziaceho trestu odňatia slobody), straty zamestnania, utrženia verejnej hanby a poníženia. Aj v prípade, že by sme odmietli akceptovať premisu, že policajta je potrebné považovať apriori za čestného človeka, ktorý sa v prvom rade riadi morálnym imperatívom (a teda pre vlastný prospech nikdy úmyselne nespôsobí druhému škodu), stále nám ešte zostane nadmieru vysoká pravdepodobnosť, že aj v prípade existencie morálneho osobnostného defektu je u príslušníka policajného zboru stále prítomný zdravý racionálny úsudok neopomínajúci hrozbu všetkých negatívnych následkov jeho prípadného nezákonného konania.

58. Policajti sú pri vykonávaní služobnej činnosti viazaní prisahou, riadia sa ústavou, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a musia dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť kontrolovanej osoby i svoju vlastnú a nemôžu pripustiť, aby v súvislosti s ich služobnou činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma. Príslušníci policajného zboru nie sú zamestnanci súkromnej spoločnosti, ich služobný pomer je založený k štátu, ktorý na nich prenáša časť svojej autoritatívnej moci, čo nie je len výsada, ale zároveň aj veľké bremeno zodpovednosti a hrozba tvrdých následkov, pokiaľ sa spreneveria svojmu poslaniu a úlohám zvereným im zákonom. Najvyšší súd preto rozpravu o tejto otázke uzatvára konštatovaním, že pokiaľ v prejednávanej veci sťažovateľ nepredložil žiadne dôkazy ani nepoukazoval na žiadne konkrétne indicie (a to tak v postupe policajtov voči nemu samotnému, alebo aj v iných prípadoch netýkajúcich sa priamo sťažovateľa), ktoré by mali svedčiť o zaujatom a neobjektívnom objasňovaní priestupku, potom je potrebné na výpovede policajtov hľadieť ako na nestrannú svedeckú výpoveď a nepodliehať špekuláciám, že policajti pre vidinu vykázania výsledkov služobnej činnosti vyfabulovali voči sťažovateľovi fiktívne zistenie priestupku.

59. Pre objasňovanie priestupkov (alebo aj iných deliktov) je samozrejme veľmi prínosné, ak je priebeh nezákonného konania zachytený na technickom nosiči dát. V podmienkach, v akých sa naša spoločnosť v súčasnosti nachádza, takýto (z istého uhla pohľadu) ideálny model zatiaľ nie je reálny, pričom najvyšší súd nateraz ponecháva bokom úvahu, do akej miery je vôbec stav širokého monitorovania (nielen) verejného priestoru želateľný. Skutočnosť, že o protiprávnom konaní neexistujú dôkazy postrádajúce ľudský faktor (ako je napríklad videozáznam), nemôže mať za následok, že spoločnosť rezignuje na postih takéhoto konania, ak v okolnostiach jednotlivého prípadu možno aj z iných dôkazov ustáliť skutkový stav a vec náležite objasniť.

60. Záverom ešte najvyšší súd dodáva, že ani v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/173/2010 z 28. apríla 2011 a sp. zn. 10Sžd/7/2013 z 26. júna 2013, na ktoré sťažovateľ poukazoval, nemožno identifikovať úplne zhodné prvky s prejednávanou vecou, a to tak ohľadne skutkových okolností, ako aj vyslovených právnych záverov. V rozhodnutí sp. zn. 10Sžd/7/2013 z 26. júna 2013 napríklad najvyšší súd vyčítal správne orgánu nesprávny postup pri dokumentovaní priestupku na mieste, ako aj nesprávny (zaujatý) spôsob vedenia výsluchu svedkov, čo bolo dôvodom na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu. V rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/173/2010 z 28. apríla 2011 nespočíval dôvod zrušenia rozhodnutia žalovaného len prioritne v potrebe vykonania ďalšieho dokazovania, ale najvyšší súd vyčítal žalovanému najmä to, že sa v rozhodnutí rozpornými tvrdeniami relevantne nezaoberal a nevyhodnotil ich v súlade so zásadami hodnotenia dôkazov. Výňatky záverov obsiahnutých v uvedených rozhodnutiach najvyššieho súdu, na ktoré poukazoval sťažovateľ, nemožno aplikovať izolovane bez uceleného vnímania kontextu, ktorý nie je v uvedených rozhodnutiach zhodný s prejednávanou vecou.

61. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, ak krajský súd dospel k právnemu záveru o zákonnosti rozhodnutia žalovaného o priestupku, tento jeho názor považoval aj kasačný súd za správny. Skutočnosť, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli v konaní o kasačnej sťažnosti zistené. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť podľa § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol.

62. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku tak, že sťažovateľovi právo na ich náhradu nepriznal, nakoľko v tomto konaní nemal úspech (§ 167 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) a u žalovaného nezistil existenciu zákonného dôvodu na ich priznanie (§ 168 Správneho súdneho poriadku).

63. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal toto rozhodnutie jednomyselne (§ 139 ods. 4 Správneho súdneho poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.